

tako imenovanih razumnikov in od laži-liberalnega časnikarstva vero zmiraj podkopava, nevero pa pospešuje, — nasledek tega bode, da bode jih še veliko, kakor denes vi, prišlo nevernim magarcem v roke. — V vašem slučaju bi še morebiti kaj pomagalo, ko bi gospoda župnika poprosili, naj brezvestnega krojača malo obdelajo, saj je poprej veliko na njihovo besedo držal. „Jaz za se sem bil sicer zmiraj teh misli: duhovnik govori zmiraj za sebe, vendar . . .“ nekdo je na vrata potrkal in ko se odpró, prišel je krojač z nekim papirjem v roki. „Gospod“, začne resno in slovesno krojač govoriti, gospod, tukaj vam prinesem pobotnico za poplačani lanjski račun. Da se pa mojemu početju ne bote čudili, poslušajte me malo, in ne zamerite mi mojih odkritosrčnih besed. Ko sem jaz sinoči v krčmi vaše sv. vere oskrunjajoče besede slišal, me je to v srce zabolelo. Ah, sem si mislil, ko bi to njegov pokojni oče slišal! Jaz kot stari znanec vaše družine in dober prijatelj vašega očeta, še se spominjam besed, ktere so vaš oče na smrtni postelji vam in vašim bratom na srce polagali. „Otroci, ne pozabite Boga in spoštujte sv. vero. Vera je več vredna, kakor vsi zakladi, ker le vera bo vas naredila zadovoljne in srečne. Spomin na vašega pobožnega očeta me je spodbudil, da sem se obnašal proti vam nekoliko časa kot magarec, da bi vam pokazal, kako bi bilo, ko bi med ljudmi vere ne bilo; če stopi namesto vere špekulacija, mora sveta kmalu biti konec.“

Preden se je trgovec zavedel iz svojega začudenja, je krojač zginol. Odvetnik pa mu reče: „Ta človek ima prav; jaz potrdim vse njegove besede.“ Trgovec je molčal; ali vsled tega slučaja je začel resne premišljevatí. Krivi nazori, kterih se je nasrkal iz lahkomišelnih govorov in hudobnih časnikov in ktere je njegova lastna lahkomišljenost gojila, začeli so se umikati pravim od pokojnega očeta vsajenim načelom; z božjo milostjo so se popolnoma v njem utrdili in tako je postal zopet — veren kristijan.

Iz te povesti vidiš, dragi bralec, konči od ene strani, kako bi bilo, ko bi vere ne bilo. Vidiš pa tudi, kako nespametni ali hudobni so tisti ljudje, ki vero zatirajo in trdijo, da bodo še le takrat ljudje srečni, kedar jih ne bodo več verske postave vezale. Mi, se torej hočemo ravno verskih postav trdno držati, ker vemo, da spolnovanju božjih zapovedi je obljubljena časna in večna sreča.

Gospodarske stvari.

Kako mokre kletne stene posušiti.

M. Kakor hitro stene v kletih mokre postanejo in vodo prepuščajo, jih je treba, kolikor mogoče, kmalu posušiti, ker drugače vedno bolj voda skozi zid udarja, špranje v zidu vedno večje napravlja in stene zmiraj bolj mokre postajajo. Najboljši pomočki so cementno apno, smolovec

ali katranovec in vodno steklo (Wasserglas). Poslednja dva pomočka se pa le takrat dasta porabiti, ko kletne stene mokre niso, kar se morda le po zimi ali meseca septembra zgodi. Če pa klet nima takega suhega časa, jo je mogoče po zimi na prikladen način prevetríti in posušiti. Ko je klet, rekel bi, skoraj suha, se morajo na stenah oni kraji, na katerih voda prodira, in ti so lahko spoznati, z oljem obrisati, t. j. zaznamovati. Ako se hoče vodno steklo rabiti, se zaznamovani kraji, ki so se blizu posušili, z tekočino pomažejo, ki se je napravila s tem, da se je 1 del vodnega stekla v 2 delih vode razpustil, na primer 1 pint vodnega stekla v 2 pintih vode. Z to tekočino se prej mokri, zdaj pa suhi kraji stene dva- do trikrat pomažejo. Ko so se popolnoma posušili, se še jedenkrat z bolj zgoščeno tekočino pomažejo (1 pint vodnega stekla v $\frac{1}{2}$ pintu vode). Ako katranovec rabi, se morajo mokri prostori ž njim tudi večkrat pomazati. Katranovec se mora zgreji, da prav tekoč postane. Če imajo stene pa špranje in razpoke, se morajo te z hidravličnim mortom zamazati. Ako se pa cementno apno rabi, je treba zaznamovane prostore v podobi klina izdolbsti in z cementnim apnom, ki se pa precej gosto z $\frac{1}{3}$ delom peska pomeša, skrbno zametati in zamazati. Ako bi pa klet o nobenem času leta čisto suha ne bila, se morajo mokri prostori v stenah bolj globoko 4—6 palcev izdolbsti. Potem se z cementnim apnom tako zadelajo, da se jim v sredi za prst debele cevke iz ktere koli tvarine vteknejo in okoli njih cementni mort okoli in okoli pritisne in pritrdi. Če je potreba, se mora cementni omet z desko, dokler trd ne postane, k zidu pritrditi. Med tem, ko cement trd postane, se voda skozi cevi odceja in tako cementnega ometa od zida ne lušči. Po 20—30 dneh se smejo luknjice že zadelati. —

Divja artičoka (Cynara Cardunculus).

M. Te rastline se razločujete posebno dve sorti in sicer prva z jezičastimi listki in druga z nejezičastimi listki, ktera ima pri pridelovanju prednost pred prvo. Seme se poseja ali že meseca marca v gnojno gredo ali pa aprila koj v prosto zemljo, ki mora pa solnénato in toplo lego imeti. Ko so sajenice že dosti močne, se v grabice za pol črevlja ali za cel črevelj globoko posade v zemljo, ki je bila na novo pognojena in ki je rahla in mastna. Čez leto se mora zemlja okoli rastlin pridno rahlati in okopavati. Proti jeseni, ko so sajenice že 3—4 črevlje visoke, se začno beliti, t. j. listje se poreže, v slamo zavije in kolikor mogoče visoko z prstjo obsuje, vendar tako, da konci listov še nezasuti iz prsti molijo. Obeljeni srčni listi in listno rebrovje se od jeseni v kuhinji rabi. Rastline, ki so za zimsko porabo namenjene, se meseca oktobra iz zemlje vzamejo in v klet spravijo in tam povežejo. Tu se potem belijo in se morejo po zimi v kuhinji porabiti. Te

so potem tudi za seme. Nekatere izmed njih se spomladi v prosto zemljo posadijo, ki do jeseni zrelo seme dajo, ki se potem hrani. Sicer pa dosti bolj kaže si seme iz tujih krajev posebno iz južnega Francoskega naročiti, ker si ga tam brez velikega truda pridelajo in tudi dober kup oddajo. Za jed se listna rebra olupijo, dobro zrežejo, v močni solni vodi in kakor špargel povžijejo.

M. Z hlevnim gnojém šterne, štepihe in vodotoke po zimí oblagati in jih tako zmrznjenja varovati ne kaže. Ko od juga veter nastopi, se lahko zgodi, da se iz takega gnoja začne gnojnica ocejati in v vodo teči, ki se tako pokvari in ljudem in živalim lahko škodljiva postane. Marsiktera bolezen pri ljudeh in živalih ima dostikrat svoj izvir v tako gnjusno pokvarjeni vodi. Boljše je toraj namesto gnoja šterne in vodne cevi z drugo tvarino, ki tudi slabo toploto sprevaža, kakor z čistim subim listjem, slamo, rezanjem ali žaganjem proti mrazu varovati.

Hrana za čbele se napravi po sledečem načinu: vzame se za 2 rokovati medenega zelišča ali melise (Melissenkraut); to se popari z 2 literoma vrele vode, posoda se potem pokrije in dene na ne premrzel kraj 12 ur hladit, potem se tekočina na volnati rutici precedi in v njej kaki 4 kilo krompirjevega cukra raztopijo. Na ta način se dobi sirup, ki je gnjilca navzet in ki zaradi dišave po melisi bčelam prav dobro tekne. Ovi sirup ima v sebi mnogo sladovih kali, zato se bčele po njem rade rojijo; ova hrana se torej posebno priporoča za spomlad, vendar se nje bčelam ne sme polagati, dokler še ne letajo iz panjev na zrak, sicer dobijo drisko po krompirjevem cukru.

Krompir namesto mjila ali zajfe. Z krompirjem se umazano perilo lepo pere, pa tudi barvanim rutam in drugemu barvanemu blagu ne vzame barve tako, kakor mjilo ali lug. Če hoče gospodinja z krompirjem prati, naj ga kuha toliko, da še trd ostane in v roki ne razpade, kedar se z njim, kakor navadno z mjilom, perilo drgne.

„Novice.“

Sejmovi na Štajerskem. 12. febr. v Gomilici, v Kamei, v G. Sušicah, v Vidmu; 14. febr. v Račah, v Sevnici na Savi, v Ponkvi, v Brežicah, v Žaven; 16. febr. v Bučah, v Št. Miklavžu v Saasalu, v Sp. Kostivnici (Podplat), v Brenjski gori; 17. febr. v Vozenici; 19. febr. v Brašlovcih, v Zg. Polskavi, v Pišecah, v Poličanah in v Radmancih.

Sejmovi na Koroškem. 14. febr., t. j. na pelpnici v Zg. Draubergu.

Dopisi.

Iz Ljutomera. (V pojasnenje dopisa v št. 5. „Slov. Gosp.“) povemo sledeče. Nemo-

remo pritrditi g. dopisniku, ki vzrok, zakaj se poprejšnji čitalnični odbor ni redno shajal, v tem nahaja, ker je bil predsednik čitalnice duhoven. Mi se spominjamo časov, ko je bil pokojni g. Dr. Klemenčič zaporedoma 2krat predsednik ljutomerske čitalnice; in ravno v tistem času je ljutomerska čitalnica najlepše cvetela; odborove seje so takrat bile popolnem v redu in nihče se ni na tem spodtkal, da je bil predsednik duhoven; torej tudi zdaj, ko so drugi udje še zvečine iz poprejšnjih časov, uzrok, kterega g. dopisnik navaja, ne velja, tem menje, ker so duhovniku vsi odborniki s tem, da so ga za predsednika izvolili, svoje zupanje podali. Kar se tiče sobe čitalnične, bilo je v prvi odborovi seji ravno tistima 2 udoma, ki sta se pozneje tudi, kakor g. dopisnik govori, sama shajala, naloženo, prilično sobo najeti. Pa ker tega nista storila, sklepamo, da prav za prav odbor ni imel priličnega mesta, kder bi se mogel shajati; torej po našem mnenju tukaj zavec tiči. Tako mislimo poprejšnji odborniki. Občni zbor na svečnico se je v lepem redu izvršil. Med navzočimi domoljubi, posvetnega in duhovniškega stanu, je bila lepa sporazumnost. Vsi so bili v tem edini, da se mora čitalnica zopet povzdigniti, in sicer s tem, da si poišče lastno prostorno sobo v primerni gostilnici in da nareja pogostne zборе in zabave. Ljutomerskim družabnikom se je odločilo 50 kr. mesečnega doneska, zunanjim (kmetom) pa 10 kr. ali 1 gld. na leto. — Za predsednika je bil izvoljen priljubljeni odvetnik, g. dr. Mravljak, za podpredsednika okrajni načelnik, g. Kukovec, za blagajnika kaplan, č. g. Štuhec, za tajnika nadučitelj g. Lapajne; odborniki pa so gg.: Huber knjigar, Sršen, trgovec, Mikuš, uradnik.

Iz Celja. (Ogenj nastavljen). Bilo je 20. jan. t. l., ko je sredi trde noči začelo goreti pri Francu Topolovškem, posestniku v Hrenovi pri Novicerkvi. Ogenj se je naglo širil in v kratkem pokončal hišo in vse, kar je bilo v njej pohištva, obleke in zrnja. Domači razve življenja in nekaterih malenkosti ničesar niso mogli rešiti, tem menje, ker so prepozno zapazila, da gori; zadnji del hiše in streha bila je že v plamenu, ko je dekla prva zaypila: gori! Velika sreča za Hrenovo bila je tihota in mir v zraku in pa marljivost gasilcev, katerih je veliko brž navrelo ne samo v ogenj zijat, kakor se rado zgodi, ampak hvale vredno je staro in mlado pomagalo gasiti in veliko nesrečo od ostalih 20 večjidel z slamo kritih hiš odvraciti. Pogorelec ni bil zavarovan. Ogenj se ni vsled kake nemarnosti domačih ljudi anel, ampak hudobna roka ga je v streho porinola. Močno na sumu je nekega posestnika sin pri št. Martinu in ga je sodnija že prijela in zaprla. Res žalostni časi so zdaj; med tem ko človek mirno spi z svojimi domačimi, pa prileze trdosrčni, sovražni človek in mu nad glavo hišo užge! Predrzni ljudje se ne bojijo več ne Boga pa ne gosposke! —